

A FATE OF WRATH & FLAME

Sors és tűz 1.

harag
és lángok sorsa

„Csábító, lassú izzású,
ellenségekből szerelmesek romantasy.
Letehetetlen.”

— Kate Golden, bestsellerszerző —

fine
selection

K. A. TUCKER

K. A. TUCKER

A
FATE
OF
WRATH
&
FLAME

Sors és tűz 1.

harag
és lángok sorsa

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

PROLÓGUS

1739

— ELÉRKEZETT A HALÁLOM IDEJE. — Sofie kecses keze Elijah mellkasára, onnan pedig a tarkójára kúszott.
— És ha tévedsz... — A férfi képtelen volt befejezni a mondatot, a hangja elcsuklott.

— *Nem tévedek!* — csattant fel a nő. A rézvörös hajú méregzsák mindig is hirtelen haragú volt.

A férfi elhúzódott tőle, és megállt egy közeli ablaknál, ahonnan remek kilátása nyílt a kastély falainak túlfelén nyüzsgő éjszakai életre. Ritkán fogta el irigység a közemberek láttán, aznap este azonban, ahogy a macskaköves utcákon tovagördülő lovaskocsikat figyelte, az állkapcsa megfeszült a keserűségtől. A szekerek utasai hazafelé tartottak, hogy a sok kupányi világos sörrel és frivol tivornyázással töltött estét otthonaikban egy zabolázatlan kufircolással koronázzák meg.

Miért nem lehetnek az ő problémái is ilyen jelentéktelenek?

Elijah engedélyezett magának egy futó pillantást a térre, ahol a három elszenesedett női test maradványai alatt még mindig parázslottak a máglyák. Ez volt a térség eddigi legnagyobb tisztogatása – a lángokat a püspök abbéli, buzgó igyekezete szította, hogy megmentse az emberiséget a boszorkányságtól. Az egyház ez alkalommal az idei termést elpusztító rágcslók hadát terjesztette elő bizonyítékként ezen nők bűnösségére. Legközelebb arra találnak majd igazolást, hogy a Sátán elvetemült keze van egy gyermekéleteket követelő járványban, vagy éppen egy, a terményeket megrothasztó áradásban.

Sokkal több igazság bújt meg ebben, mint ahogy azt a méltóságos püspök úr sejtette. Elijah azonban tudta, hogy az egyház tevékenységét valójában nem a gonosz írmagjának kiirtása motiválja, hanem abbéli igyekezete, hogy egy olyan időszakban is kezében tartsa a hatalmat, amikor egy új istenhit üti fel a fejét.

És ez az örület egyre csak terjedt.

Montegarde grófjaként Elijah egyház feletti befolyása korlátozott volt. Mégis, az aznapi mérsárlást megállíthatta volna. A nyújtózó árnyak takarásában besurranhatott volna a püspöki rezidenciára, hogy egy mozdulattal elroppantsa a menet élén parádézó, álszent fajankó nyakát. De a férfi idő előtti halála csupán bátorítaná a csöcseléket, és újabb kérdéseket vetne fel. Hamarosan úgyis betöltenék a pozícióját, csakhogy újabb nők váljanak a lángok martalékává, majd nem sokkal ezután a figyelem ezen kastély kőfalai, és a különös nemesek felé irányulna, akik az éj leple alatt érkeztek, hogy átvegyék az uradalmat.

Onnantól pedig az eretnekségről és a gonoszról szóló suttogások már fogakat és végtagokat növesztenének. Csupán idő kérdése lenne, mikor sereglik össze a habzó szájú, vasvillákat és kardokat lengető csürhe a kapu előtt. Akkor pedig neki és Sofie-nak – mintha holmi kártevők lennének – menekülőre kellene fogniuk, hogy új életet kezdhessenek valahol másutt.

Jól ismerte ezt a sémát. Ilyen vagy olyan formában, de számos alkalommal átélte már.

Így hát Elijah tétlenül ült a kényelmes kastélyában, és csak hallgatta a lángra kapó nők sikolyait.

Sofie mellésuhant, felemelte a kezét, és ujjával elsímított egy kóbor tincset a férfi homlokából.

– Képtelen vagyok tovább elviselni a létet így, az árnyékban bujkálva, a biztos halált várva.

– Ne aggódj azok miatt a fanatikusok miatt, szerelmem!

– Adele sem aggódott, és nézd, mi lett vele! – emlékeztette a nő keserűen Elijah-t a legkedvesebb barátnőjére, aki Londonban telepedett le, és akinek múlt tavasszal az elszenesedett teste felett zokogott. A férfinak azonban nem volt szüksége emlékeztetőre. Aznap este Sofie – nyers haragtól égve – egyetlen csuklómozdulattal hamuvá porlasztotta

az apátságot és annak lakóit; mindazokat, akik felelősek voltak Adele haláláért. A számtalan év alatt, amit ezen a földön töltött, Elijah még sosem látott ehhez fogható erőt. Egyszerre töltötte el csodálat és rémület.

Sietősen vitte el onnan a nő kimerült testét, mielőtt még túl sok szemtanú köthette volna őt a mészárláshoz. Ugyanakkor, a külföldről érkező levelek továbbra is aggodalomra adtak okot. Az Idézők Céhe tisztában volt azzal, hogy Sofie követte el a pusztítást, és súlyos büntetést helyeztek kilátásba a zendülése miatt. Mindeközben az emberek egy olyan boszorkányra vadásztak, akinek a haja az ördög lángjainak színében pompázott. Már négy, az ő személyleírásához hasonló áldozat pusztult el az ő bűnei miatt.

A férfi nem hibáztathatta Sofie-t, amiért megbosszulta Adele halálát. Sofie és Adele barátnők voltak gyermekkoruk óta: két tanóra között együtt rohangásztak Párizs keskeny utcáin, majd később, fiatal nőkként áttáncoltak a sötétbe borult városban, csábító szépségükkel és vérmérsékletükkel bájolván el a kérőket. Sofie szíve szenvedélytől volt heves, hűsége örökre szólt. Sajnálatos módon, mikor megsebztek, az érzelmei még a létfenntartó ösztöneinél is hevesebbnek bizonyultak.

Elijah felsóhajtott.

– Adele nem volt elég óvatos. Emellett pedig én sosem hagynám, hogy bántódásod essen.

– És az idő? Azt is megállítod majd? – Sofie pontosan tudta, hová célozzon a szavaival, hol válthatja ki a legélesebb fájdalmat. – A téboly már most is vonz, ebben a pillanatban is szólongat. Nem tudom, meddig leszek képes ellenállni neki.

A férfi arca megrándult, pillantása az udvarban magasodó, lenyűgöző tölgyfára siklott, ami épp őszi ruháját viselte, aranyló leveleit futó szellő rezegtette. A levegőben már érezhető volt a tél ígérete. Két hét, és megérkezik, megfosztja a fát gyönyörűségétől, és mozdulatlan sárga kárhoztatja a földet. Sofie megvetette ezt a hosszú, kellemetlen időszakot, de Elijah megnyugtatónak találta az idő ilyen szemmel látható múlását.

Arra az esetre, ha nem fordulna meg a szerencsájük, Sofie nyughelyt ott, a lombkorona védelme alatt jelölték ki, bár a férfi jobb szerette

volna odalent, a kriptában tudni őt, ahol hatékonyabban őrizheti a maradványait.

Megéli egyáltalán az első hóhullást?

Felfoghatatlan volt számára a tény, hogy ez a nő – aki mindössze három évtizedet élt meg – a ragyogó, fiatalos vonásaival, az ereiben száguldó, gyermeteg vadsággal hamarosan kicsúszik a szorításából. Ám azt tudta, hogy az örület, amit emlegetett, valódi. Megannyi évvel ezelőtt szemtanúja volt, amint elragadott egy hozzá hasonlót, és a lenyűgöző elementárból, aki egykor volt, nem maradt más, csak egy motyogó porhüvely. A nő haja megritkult és krétafehérré változott, a szemei hasztalanán gyengültek, az ereje kimerült. Hátralevő napjait a céh foglyaként töltötte, értelmetlen merengéseit az írkokok úgy jegyezték fel, mint próféciaikat.

És bár nem akarta elismerni, de Elijah már látni vélte az aggasztó jeleket Sofie-n: semmibe révedő tekintet, kiszámíthatatlan hangulatingadozások, a nyelvről akaratlanul legördülő igézetek. Képtelen lett volna elviselni, hogy Sofie-t pusztán az imádott nő üres hüvelyeként lássa.

No persze, Sofie-nak egyáltalán nem állt szándékában hagyni, hogy ez megtörténjen.

Az egyik tavernából egy részeg férfi botladozott az utcára, majd a földre zuhant, pont két igásló útjába. Elijah tágra nyílt szemmel nézte; felvillanyozta a lehetőség, hogy valakit a szeme láttára tipornak halálra. Végre egy ember, akinek a gondjai talán felérnek az övével! Várakozással telve markolta a kőpárkányt, és figyelte, amint az állatok patái a férfi ernyedte teste felé tartanak; már csak egy szívdobbanásnyira voltak attól, hogy a fejét, mint érett dinnyét loccsantsák szét. Csakhogy az utolsó pillanatban két férfi ragadta meg a tehetetlen testet a bokáinál fogva, és biztonságba vonszolta. A lovak elgaloppoztak az éjszakába. *A fene esne azokba a jó szamaritánusokba!*

Elijah az utcát fürkészte – és bár vajmi kevés esélyt látott rá –, olyasvalaki után kutatott, akinek a helyzete aggasztóbb, mint az övé. Egy fiatal pár keltette fel a figyelmét, akik épp szerelmes civakodásba merültek, ami hamarosan kiáltozássá és mutogatássá fajult, végül pedig egy térd vágódott sebesen a férfi ágyékába. A bámészkodók növekvő

tömege nevetésben tört ki, mikor a fiatal férfi összecsuklott, és a földön vonaglott fájdalmában. Keserű hangulata ellenére Elijah is hal-
kan felnevetett.

Sofie-t azonban nem lehetett eltántorítani.

– Malachi válaszolt a hívásomra, nekünk pedig mihamarabb cselekednünk *kell*. Eleget halogattad a dolgot.

– Amint a céh tudomást szerez erről, elvből végeznek velünk! – figyelmeztette Elijah a nőt, ahogyan már oly sokszor ezelőtt. Jó okkal tiltották be az ilyen veszedelmes idézéseket: ez volt az az egyezés, amely az idézők és a halhatatlanok között évszázadokon át dúló háborúk után végre elhozta a békét.

– Ami történt, megtörtént. – A nő arca csupán egy bizonyosságot tükröző, zord maszk volt. – Ha rájönnek, talán megbüntetnek majd. De ha nem tesszük meg, akkor a biztos halál vár rám.

– Ahogyan röviddel azután rám is. – Pillantása még egyszer a tölgyfa alatti földdarabra villant. Ha Sofie téved, akkor hajnalhasadtával a sírásó két gödröt fog ásni abba a földbe, hisz nélküle Elijah életének sincs többé értelme.

A férfi azonban még nem állt készen a búcsúra.

– Csak még egy alkony! – Vajon a téboly, amely a smaragdzöld szemek mögött ólálkodik, megenged még ennyit nekik?

Sofie nem válaszolt azonnal. Amikor végül megtette, hangja élesen suhintott, akár egy gondosan fent penge.

– Legyen hát. – Az ajtó irányába libbent, estélyi ruhájának selyemredői hangosan zizegtek.

Mielőtt még a nő távozhatt volna, Elijah átvágott a szobán, és kezével eltorlaszolta az útját.

– Senki mást nem kérhetsz meg erre! – Sofie tudta ezt, mégis, mikor hátrapillantott rá, a tekintetében lángoló dac megrémítette a férfit; attól tartott, hogy meggondolatlanul cselekszik majd.

A nő határozottan emelte meg az állát.

– Akkor meg kell bíznod bennem.

– A bizalmatlanságom nem *neked* szól. – Képtelen volt megszabadulni a gondolatait kísértő rettenetes előérzettől. – Megesett valaha, hogy Malachi úgy teljesítette valaki kívánságát, hogy cserébe

nem akart *mindent* elvenni tőle? – Az összes fátum közül a tűz fátuma a legbüszkébb és a legkönyörtelenebb. Együttérzésből egy szemernyi sem szorult belé.

És mégis, Sofie úgy határozott, hogy ő lesz az, akihez esdekel.

Elijah dühöngött, mikor a nő felfedte előtte, hogy szolgáljaként hozzáncolta magát. Ezen már soha nem lehet változtatni.

– De ha én vagyok a kiválasztott! Malachi tüze az én ereimben csörgedez!

A férfi egy sóhaj kíséretében nyugalmat erőltetett magára. Sofie fiatal volt, és öntelt – és megingathatatlanul hitt azokban a hatalmasságokban, akik megáldották őt ezzel a roppant erővel.

Mert a haragjukat még nem tapasztalta.

Sofie ujjbegyeivel hívogatón cirógatta a férfi állának vonalát; azt akarta, hogy a szemébe nézzen.

– Ha nem teszünk valamit, én hamarosan semmivé leszek. Inkább halnék meg ma este, minthogy holnapra elveszítsem a józan eszem. De nem fogok meghalni. És te sem. Malachi efelől biztosított – bizonygatva, és felmosolygott a férfira. – És bármi következzen is ezután, megbirkózunk majd vele. *Együtt.*

Olyan magabiztosnak tűnt, és Elijah annyira kétségbeesetten szeretett volna hinni neki. A céh tagjainak jó okuk volt arra, hogy egyszerre tiszteljék és ócsárolják ezt a nőt. Az ereje páratlannak számított ebben a világban.

És bár ez az erő előbb-utóbb elszivárogná belőle, ő hajlandó volt mindet feláldozni aznap este azért, hogy együtt tölthessék az örökkévalóságot. Elijah tudta, mit jelent ez.

– Elviselhetetlen nőszemély vagy. – Hangját leheletnyi harag sem színezte.

– Igaz, de a te elviselhetetlen nőszemélyed leszek, örökké.

Elijah kezébe vette a nő kezét, majd az ajkához emelte, és csókot lehelt jegygyűrűje sima, fehér kövére. Egy újabb sóhajjal zárta a gesztust, aminek jelentése mind a kettejük számára világos volt: beletörődés. Elijah már nem akart tovább késlekedni.

Sofie elhúzódott tőle, és a fényűző ágy felé suhant, amelyben megannyi éjszakát töltöttek egymás végtagjaiba gabalyodva. A közelben,

egy asztalon magányos gyertya égett, az egyetlen fényforrás, amely ragyogó fénnel világította meg és a méz édes aromájával lengte be a hálókamrát.

Felhorgadó vággyal figyelte, ahogy a nő lehámozza magáról a ruhát, majd az alsóneműt, egész addig, amíg nem maradt más, csak bőrének csupasz vázsza. Pajkosan mosolyogva mászott be az ágyba, majd kihívóan feltérdelt; telt keblei minden egyes lélegzetvétellel megemelkedtek. A férfi érzekelte a nő dübörgő szívverését, izgatottságának szédítő voltát. Sofie könnyörgött a fátumhoz, magához szólította erejének minden cseppjét, míg már teljesen kimerült – és végül, amikor az óra baljóslatúan megkondult, a sors hallgatott hívó szavára.

– Talán mégis igazuk van a keresztényeknek, és te vagy az ördög, aki eljött, hogy bűnre csábítsd őket – incselkedett a férfi, miközben felé tartott. Egy meztelen és készséges Sofie-nak még ilyen borzasztó körülmények között is lehetetlen volt ellenállni. Ezzel a ténnyel a nő is tisztában volt.

– Akkor jobb lesz, ha nem keresztezik az utamat – felelte, és a férfi bricsesze felé nyúlt.

– Ez is a szertartás egyik feltétele?

– Nem, ezt én követelem meg. Sarc, ha úgy tetszik. – Ujjai ügyesen babráltak a horgokkal és kapcsokkal: sebesen vetköztette a férfit. Elijah ruhái nem sokkal később már egy kupacban, a selyem estélyi mellett heverték.

A megszokott szenvedéllyel szeretkeztek, egészen addig, míg a bőrük nedvesen csillogott, kapkodó lélegzetvételeik egymást érték, és míg a kastély falai közt zengő kiáltásaikkal biztosították, hogy a cseleltségnek a hajnali órákban legyen miről pletykálgodnia.

Mikor már mindketten kielégültek, Sofie elsöpörte nedves haját a nyakáról, és közelebb intette a férfit.

– A sors legyen kegyes! – suttopta, és nyílt tekintettel nézett fel rá. Ugyanaz az aggodalommal terhes várakozás csillant benne, mint ami a férfit is felemésztette.

Elijah közelebb hajolt. Belélegezte a nő bódító rózsavízillatát, ami együttlétüket követően még áthatóbban érződött.

– Ha itt nem, akkor Za’halában.

Ez egy bolond vágyálma volt, hisz valószínűtlen, hogy az ő fajtája valaha is bebocsátást nyerne a másvilágra, de akkor is olyan álmom, amelyért megérte fohászzkodni. Fogaival megkarcolta a nő nyakának selymes bőrét, amit a múltban csupán a csábítás ártatlan eszközeként vetett be. Ez alkalommal azonban Sofie ívbé feszítette a hátát, és csábítón kínálta fel számára az ereiben száguldó vért.

Sofie igyekezett kipislogni a szeméből a ködös bágyadtságot, miközben a feje fölé kifeszített, sűrű szövésű bársonybaldachint bámulta. Az ablakon homályos nappali fény szivárgott be, és árnyakat vetett a hálókamrára. A faluban a reggeli misére hívó harangszó zúgott. A levegőben füst és méz halovány, édes illata terjengett.

Elmosolyodott; a bukás lehetősége felett érzett, gyötrő félelem súlya eltűnt a mellkasáról. Sikerral járt.

Lábait gyengének, nehézkesnek érezte. Elijah figyelmeztette erre. De már most érezte, hogy megváltozott. A testében egy új szív dobogott, lassan, egyenletesen. Új hajnal virradt rá. Ha a sors is úgy akarja, még megszámlálhatatlanul sokat láthat majd, miközben szeretet és barátság veszi körül.

– Elijah? – krákgota. A torka szomjúságtól égett. Megtapogatta a matracot; a mellette fekvő, fenséges alak után kutatott. – Működött. Megcsináltuk!

Csak a csend felelt.

Az oldalára fordult, és üresen találta az ágy másik felét. Különös volt, hogy Elijah pont ezen a reggelen hagyja őt magára, de talán csak elment, hogy reggelit szerezzen a személyzettől. A férfi tudta, mennyire szereti az első étkezést az ágyban elkölteni, és mindig készségesen szolgálta ki az igényeit. Bár, ha jól sejtette, az étkezései ezentúl talán máshogy festenek majd, főleg ebben a korai időszakban.

Mélyen, a bensőjében még mindig ott érezte a veleszületett, és most tétlen várakozással pislákoló szikrát. Újabb furcsaság, hiszen az erejét Malachi-nak ajánlotta, cserébe ezért az új, halhatatlan testért. Próbálta

magához hívni az erejét, de még túl gyenge volt, a mágia pedig ott maradt, ahol volt, elérhetetlen távolságban. Persze az is lehet, hogy az erő, amit magában érzett, már csak egy fantom volt, ami az előző életére emlékeztette – mint egy hiányzó végtag, amely bizsergésével elhitheti az emberrel, hogy a teste még mindig egész.

A torkát égető érzés elviselhetetlen volt. Eljah azt mondta, minél előbb étkeznie kell majd, hogy eloszlassa a kellemetlen érzést, és megalapozza az erejét. De azt is megígérte, hogy mellette lesz, végigkálauzolja a folyamatot. Akkor meg hol van?

Kikászálódott az ágyból.

Elijah szőnyegen heverő, meztelen testének látványa megakasztotta a lélegzetét.

Odaszaladt hozzá, és megrázta a vállát.

– Eljah! – kiáltozott egyre növekvő rettenettel, hiábavalóan. Ujjai jeges bőrt tapintottak. Valami nem volt rendjén. Az ő fajtája nem szokott csak úgy összeesni.

Minden erejét – amit csak össze tudott kaparni – bevetette, hogy átfordítsa a férfi testét.

Levegőért kapott, mikor meglátta, mi bámul vissza rá.

– Ne, ne, ne... – Reszkető kezei közé vette a férfi arcát. Odalett a kifejező, barna szempár, ami Sofie-t az esőzés utáni, termékeny földekre emlékeztette. A helyét kifejezéstelen, sűrű homály vette át. – Eljah! – ráta erőszakosan a mozdulatlan testet, holott addigra már sejtette, hogy mindez hasztalan.

Ösztönösen behunyta a szemét, és újra magához szólította az erejét, amely ez alkalommal akadálytalanul tört felszínre. Ezek szerint Malachi mégsem vette el tőle. Abban a pillanatban nem ért rá emiatt aggodalmaskodni, mert ereje kutató indáit – válaszok reményében – Eljah teste felé irányította.

A szívét reménységgel töltötte el a szeme előtt formálódó kép. A férfi életben volt, és valamiféle végláthatatlan, sűrű ködben bolyongott.

– Eljah!

– Sofie? – A férfi félelemmel átszőtt hangja visszhangzott az ürességben.

– Látlak! – sírt fel a nő, és remélte, hogy a másik hallja őt.

A férfi felüvöltött a fájdalomtól, majd a ködbe burkolódzó földre zuhant. Azután a kép elenyészett, eltűnt Sofie elméjéből, és a kapcsolat megszakadt.

– Ne! – hörgött a nő, majd újra megpróbálta erejét a férfi testébe áramoltatni. Ez alkalommal azonban az indák visszahőköltek, majd hamuvá porladtak abban a pillanatban, ahogy hozzáérték a mozdulatlan testhez. Sofie újra és újra megpróbálta elérni a férjét, egészen addig, amíg már nem volt ereje a hívására, és teljesen kimerült.

Fejét lecsüggesztette, homlokát a férfi mellkasára támasztotta, és reményvesztetten zokogott.

A céhben töltött ideje révén tudta, mi ez a rettenet. A legősbibb szövegek említést tesznek egy helyről, ami az idő és a tér dimenzióinak redőiben rejtőzik, és ahol a fátumok által száműzött lelkek örök magányosságban bolyonganak. Kihalt üresség, amely nem tartozik sem Za'halához, sem Azo'demhez, hanem mindennél rosszabb. Sokan csak legyintettek rá, mint a látók újabb, zavart motyogására. De Sofie most már tudta, hogy a Nemlét valóságos, és Elijah odabent rekedt, ahol ő sehogyan sem érheti el.

Ennek nem szabadott volna megtörténnie. Malachi nem ezt ígérte! Vajon figyelte őt? Élvezi a fájdalmát?

– Nem értem! Hiszen kiválasztott vagyok! – kiáltott fel abban a reményben, hogy a fátum hallja őt. Nem érdemelte ki ezt a boldogságot? Nem volt elég odaadó? Vagy valahogyan megsértette a törékeny önérzetét?

Malachi talán csak okítani akarja őt. Talán majd felszabadítja Elijah-t az átok alól. Zokogva kapaszkodott a remény ezen vékonyka szálába; a rá törő éhségről sem vett tudomást, miközben elborította a keserűség, és a tegnap visszatértében reménykedett.

Mire leszállt az éj, remegett a kimerültségtől, és a szíve sajgott a veszteségtől. De legjobban a büntudat gyötörte. Hiba volt megbízni Malachi-ban, ezt most már világosan látta. Ugyanakkor a fátum még mindig nem vette el a rettentő erőt, amit Sofie odaígért neki. Ez csupán egyet jelenthetett: még nem végzett vele.

– Rendbe hozom ezt! – ígérte alig hallható suttogással Elijah merev testének, remélve, hogy a hangja eljut oda, ahová a mágiája nem tudott. – Sosem adom fel!

Újra érezni fogja az érintése melegét és a csókja gyengédségét.

Vagy belepusztul a próbálkozásba.

2020

A lámpások halvány fénye alatt Sofie karcsú alakja olyan mozdulatlan volt, akár a kőkoporsóban heverő test, ahogy erejét az imádságra összpontosította. Minden egyes nap órákat töltött odalent – a kápolna alatt húzódó, omladozó alagsorban térdepelt egészen addig, amíg a kövek már a bőrébe vájtak, és vére a földre szivárgott.

Közel három évszázada könnyörgött.

Közel három évszázada nem kapott mást ezért, csak üres ígéretést.

A hosszú, háborúkkal és éhínséggel sújtott magányos évek alatt, az árnyak közt rejtőzve tanulta meg, hogyan éljen túl, és hogyan fogadja be új, halhatatlan természetét. Számos alkalommal kellett átformálnia magát, hogy elkerülje a nemkívánatos figyelmet; személyazonosságot váltott, az éj leple alatt menekült el az otthonából, és eltörölt minden nyomot, ami a céh és más ellenségei számára azt üzenhette volna, hogy Sofie Girard mégsem veszett oda. Mindez idő alatt tántoríthatatlanul fohászkodott Malachi-hoz: könyörüljön meg rajta. A többi fátum sosem venne tudomást róla, igaz, már őket is megkísérelte magához szólítani. A Tűz Fátumához láncolta magát, örökre.

Csakhow Sofie elérte a határait.

Felállt, mit sem törődve a sípcsontján csorgó vérrel, ami olyan sebekből szivárgott, amelyek órák múltán begyógyulnak, mintha ott sem lettek volna. Zsibbasztó nyugalomban mászott be a tágas díszkoporsóba, hogy végre elfoglalja helyét a szerelme mellett.

Az első években a gyakran változó otthonai hálókamráiban tartotta Elijah-t. Nem volt egyszerű, különösképp, mikor a kotnyeleskedő

szolgálók egy, az ágyában heverő, friss hullának tűnő testbe botlottak. Bárhová ment, a gonoszról és a boszorkányságról szóló pusmogások követték, és Sofie aggódni kezdett, hogy nem tudja majd megvédeni a férfit.

Végül sikerült visszaszereznie a dombtetőn álló kastélyt – az első, közös otthonukat –, és elüldözte onnan az embereket. A pusztuló alagsor, ahová senki sem merészkedett le, az lett az ő menedékük.

Itt építette fel az új szentélyt, ahol a lelepleződés félelme nélkül, nap mint nap megidézhetette Malachi-t. Néhanapján – ahogyan aznap is – a fohászaira csupán a csend felelt. Máskor viszont meghallgattattak. Malachi ilyenkor fizikai formát öltött előtte, és türelemre utasította, mondván: eljön majd a nap, amikor újra egyesülhet Elijah-val. Különös feladatokkal bízta meg őt, amiknek látszólag semmi értelmük sem volt, de nem kérdezősködhettek.

Bizonyosan ez is a fátum által szövögetett ármánykodás része volt. Alkalomadtán megparancsolta neki, hogy vetközzön le és ajánlja fel magát az oltáron, hogy oly módokon használhassa ki őt, ami a testében és a szívében is fájdalmas nyomokat hagyott. Az utóbbi időben az effajta látogatások gyarapodtak, és a fátum követelései egyre mocskosabbá váltak.

Három évszázad elteltével Sofie már nem hitt benne, hogy Malachinak valóban szándékában áll felszabadítani a férjét.

Szomorúan mosolygott, ujjaival Elijah orcáját cirógatta. A férje még mindig ugyanolyan jóképű volt, mint amikor Malachi elragadta tőle. Kegyetlenség volt ilyen érintetlenül megőriznie őt. Sofie számára sokkal könnyebb lett volna elfogadni a sorsát, ha csupán por és hamu marad hátra emlékül. A fátumok azonban kiszámíthatatlanok voltak: olykor a leghűségesebb alattvalóikkal bántak a legkegyetlenebbül.

– Bocsáss meg, szerelmem! – Sofie megragadta a csontnyelű, obszi-diántőr markolatát; a mozdulattól a tűz fénye fémesen csillant meg a szent penge élén. Nem volt biztos benne, hogy a seb, amit a tőrrel ejteni készült, felszabadítja majd Elijah-t az átok alól, azt viszont biztosan tudta, hogy ő megszabadul végre a sajátjától. Az örökkön tartó gyötrelmem átkától.

– A sors legyen kegyes! – suttogta, holott tudta, hogy nem így lesz. A penge hegyét Elijah mellkasához érintette, és próbálta összeszedni a bátorságát, hogy beledöfje a húsba.

A fegyver felszínén megcsillanó fény megállította a kezét. Mozgolódásra utaló jelként villant fel újra, majd a fényt egymáson megcsikorduló kövek hangja követte. A falakban rágsálók éltek, amikre macskák vadásztak – csakhogy egyetlen állat szívverését sem érzékelte, és ők egyébként sem keltettek ilyen zajt.

Sofie pulzusa száguldott, amikor a fény egyre jobban beragyogta az alagsori helyiséget, meleg, pislákoló fénnel világítva meg a kőplafonon és a falakon húzódó repedéseket. Elejtette a törst, és a térdére támaszkodott. Száját ámulva tátotta el a nyirkos alagsor közepén feltűnő sziluett látványától. Az alak fenséges szarvait lángok nyaldosták. Megszámlálhatatlan alkalommal láthatta már őt, de így még sohasem.

– Elérkezett az idő – dörgött Malachi mély hangja. – Hűséggel szolgálsz?

Sofie kimászott a koporsóból, térdre rogyott, és homlokát a földre szorította a Tűz Fátuma előtt.

– Mindörökké.

Bármit megtesz, amit csak kérnek tőle, ha azzal visszahozhatja Elijah-t.

ELSŐ FEJEZET

– KAVIÁRT, HÖLGYEM? – A karót nyelt pincér tálcáját az orrom alá dugva állja el az utamat a nyüzsgő tömegben. Egyszer elkövettem azt a hibát, hogy elfogadtam. Ez még akkor történt, amikor megkaptam Korsakovtól a legelső megbízásomat. Ideges voltam, és mindennél jobban szerettem volna beleolvadni az engem körülvevő, előkelő társaságba, ezért elfogadtam az apró, fekete gömböcskékkal teli kerámia kanalat, amire a többi vendég úgy sereglett, mint kacsák a szétszórt kenyérmorzsza köré. Minden csepp lelkierőmre szükségem volt, hogy lekényszerítsem a nyálkás falatot a torkomon.

Egy rövid, határozott fejrázással térek ki előle, majd a sarokban álló bárpult felé veszem az irányt. A szívem – mint az ilyen estéken mindig – lüktet az adrenalinról.

– Egy French 75-öt kérek! – rendelem meg a koktélt, majd letelepszem, hogy megfigyelhessem a pazar virágkölteményeket és a dizájner ruhákat. Mindenfelől értékes ékszerek kacsintgatnak felém. Ironikus, hogy ez egy jótékonyági esemény, amelyen az éhezők javára gyűjtenek, miközben a csuklókon és ujjakon pompázó drágakövek ára évek-re elegendő élelmet biztosíthatna az ország rászorulóinak.

Ezeknek az embereknek halvány fogalmuk sincs arról, hogyan él a társadalom másik fele, de most, miközben a pezsgőspoharaikból Moët & Chandont kortyolgatnak, megragadják az alkalmat, hogy valóban veregessék magukat ezért a kis jótéteményért.

A célpontom hat méterre áll tőlem. A fekete öltöny, amit ma estére választott, jól kiemeli szépen karbantartott alakját; őszülő haját frissen vágatta az Ötvenhetedik utcai privát klubban, ahová a délután folyamán látogatott el. Mosolyogva figyel, ahogy a hegedűs végighúzza vonóját a megfeszített húrokon, és sejtelmes dallamot csal elő a hangszerből. Az avatatlan szem csak egy férfit lát, aki a kiváló klasszikus zene odaadó kedvelője. Csakhogy én jobban tudom, hisz már hetek óta megfigyelés alatt tartom őt.

A fiatal hegedűművész lehunyta szemmel veszik bele a melódiába, de minden darab között különös figyelmet fordít arra, hogy tekintete összeakadjon a férfi rajta felejtett pillantásával. Ilyenkor a lány a székében fészkelődik, mintha már alig várná, hogy este – abban a SoHo-béli lakásban, amit a férfi neki bérel – az ölében lovagoljon.

Nem is értem, hogy a felesége, aki három méterre álldogál tőle, hogy nem vette még észre a férje érdeklődését, amit az őzikeszemű egyetemista iránt mutat. Vagy talán észrevette, de az Upper East Side-i életvitelért, valamint a bankszámláján megjelenő összegért cserébe elfogadható kompromisszumként ítélte meg.

– Csodás hangszer, nem igaz? – Finom akcentussal átszótt, női hang szólal meg a fülem mellett.

Egyetértően hümmögök, de egyébként nem fordítok különösebb figyelmet a nőre. Nem beszélgetek az emberekkel, amíg dolgozom. A társalgás emléke megmarad, nyomokat hagy, és ha a nyomok hozzám vezetnek, az könnyen végződhet egy, a Hudson folyó fenekén tett látogatással, amelyet csak a bokámhoz kötözött betontömb tenne kisé kényelmetlenné.

Magamhoz veszem az italomat, közben elborzadva veszem észre a mutatóujjamon éktelenkedő grafitfoltot. Hanyag munkát végeztem, amikor a rajzórám után kezet mostam, de ez most lényegtelen. Ami *viszont* fontos, az az, hogy egy olyan biztonságos megfigyelőpontot keressék, ahol senki sem érzi kötelességének, hogy eszmecserebe bonyolódjon a bárnál magányosan ücsörgő nővel.

– Mekkora summát ajánlott fel Viggo Korsakov azért, hogy meglopd azt a férfit, kedvesem?

Megdermedek. Összeszorul a gyomrom, miközben megfordulok, hogy megnézzem magamnak, ki az, aki ilyen óvatlan és veszedelmes kérdést tesz fel. Egy lélegzetelállító külsejű, smaragdzöld szemű nő méreget figyelmesen; hajszíne egy frissen vert bronzérmére emlékeztet. Nem ismerős. Sosem láttam még, egy hasonló eseményen sem, pedig biztosra veszem, hogy rá emlékeznék.

Néhány szívdobbanásnyi időbe telik, mire visszanyerem a lélekjelemlétem, és az arcomra zavart kifejezést erőltetek.

– Fogalmam sincs, miről beszél.

Vörösré rúzsozott ajkai mindentudó mosolyra húzódnak, mintha pontosan hallaná a fejemben figyelmeztetően zúgó harangokat. Végül biccent.

– Alighanem összetévesztettelek valakivel.

– Igen. Biztosan. – Üresen kongó nevetéssel zárom le a témát, majd lopva körbepillantok. Bárki legyen is ez a nő, annyira ragyogó és fejedelmi, hogy felénk vonzza a kíváncsi tekinteteket. Ő a legutolsó ember, aki mellett ácsorognom kellene ma este, mikor a leginkább igyekszem észrevétlen maradni. – Ha megbocsát...

– Nem te voltál, aki azon a nyári gálán meglovasította azt a gyémánt nyakéket? – Összeesküvőn sugdosva hajol közelebb, tekintete fondorlatosan csillan. – Azt csiripelték a madarak, hogy úgy csented le annak a nőnek a nyakáról, hogy észre sem vette.

Nehezemre esik fenntartani a nyugodt álarcot, a szívem hevesen dörmög a mellkasom falán. Az a rablás címlapsztori lett a manhattani lapokban. Talán csak ráhibázott.

– Sajnálom, de nem.

Összeszalad a szemöldöke.

– Akkor az sem te voltál, aki múlt tavasszal kerekelt oldott annak a színésznőnek az egymillió dollárt érő karkötőjével?

– Ki a fene maga? – A hangom ezúttal megbicsaklik. Az, hogy eszébe jutott a chicagói Cartier-rabláshoz kötni engem, már túlmutat a véletlenen. Zsaru nem lehet. Korsakov túl sok rendőrt megkent már ahhoz, hogy meglepetésként érjen, ha valahol nyomozást indítanak.

Fejét hátrahajtva, fátyolos hangon nevet fel.

– Nem vagyok a hatóság embere, ha esetleg ezen tűnődnél. Én a, hogy is mondják... csodálód vagyok.

Ez egy őrült, nem csodáló. És furcsán beszél, mintha egy másik korból lépett volna elő.

– Megtisztel, de nem én voltam.

Lehajtom a koktéloim felét, és közben a báltermet pásztázom a két biztonsági őr után kutatva, akiket Korsakov lefizetett. Egy biccentésnyi távolságra kellene lenniük, arra az esetre, ha valami balul sülné el, ennek ellenére sehol sem látom őket.

Nem számít, mennyire szeretnék távol kerülni tőle, tudnom kell, mekkora fenyegetést jelent ez a nő rám nézve. Az övét imitáló hidegvérrel támaszkodom a bárpultra.

– Sajnálom, de nem értettem a nevét.

– Sofie – vágja rá gondolkodás nélkül. Biztosra veszem, hogy hamis. De az álnév is valódivá válhat, ha eleget használják. Engem az utcán mindenki Teeként ismer, ami a Tarryn rövidítése. Így hívták az egyik svindlert, akivel tizenöt éves koromban, a szállón ismerkedtem meg. A szárnyai alá vett, és megtanított, hogyan lopjak úgy, hogy ne kapjanak rajta. Eleinte csak étel, könyvek meg ruhák jöttek szóba – a legszükségesebb dolgok. Ezek végül körömlakkokhoz, karika-fülbevalókhoz, majd készpénzzel és bankkártyákkal tömött pénztárcákhoz vezettek. Mikor Tarrynt lecsukták autólopásért, felvettem a személyazonosságát.

De most belemegyek a játékba.

– Na és itt élsz, New Yorkban, *Sofie*?

– Nem. A férjem és én jelenleg Belgiumban telepedtünk le. Hosszú ideje már, hogy itt jártam. Majd' egy évtizede, ha jól emlékszem. – Egy apró félmosoly játszik a szája sarkában. – Eljah még nem járt a városodban, de úgy hiszem, egészen *megigézné* ez a hely. – Lustán, hosszan kortyol bele a borospoharába. Ha az elején el is fogta némi aggodalom vagy idegesség, amiért leszólított, most már egyáltalán nem mutatja ki. Minden egyes porcikájából félelmet nem ismerő magabiztosság árad. Normális körülmények között irigyelném ezért.

Most azonban teljesen inamba szállt a bátorságom.

Véget ér a hegedűmuzsika. A barna hajú zenészlány a sarokban áll, és épp a tokjába igazgatja a hangszerét. A célpontom egy másik férfival beszélget a közelben, de az órájára vetett, gyakori pillantások azt súgják, hogy mihamarabb szabadulni szeretne. Ha nem lépek, elszalasztom a lehetőséget, és ezt egész egyszerűen *nem* engedhetem meg magamnak.

– Mit mondanál, ha a dupláját ajánlanám, bármennyit fizessen is a munkaadód ma este?

Sofie ismét meglep, és újra magára vonja a figyelmemet. Nincs értelve tovább tagadni, hogy pontosan az a tolvaj vagyok, akinek tart. Valaki nyilvánvalóan megbízható információkkal látja el, és több részletet tudok kihúzni belőle, ha belemegyek a játékba.

– És mit gondolsz, mit fogok ellopni?

Megvonja a vállát, ravasz tekintete elidőzik a bár mögötti tükrön.

– Foglalmam sincs, és nem is foglalkoztat. Mégis, ha találgatásokba szeretnék bocsátkozni, akkor azt mondanám, hogy azok a mandzsettagombok jelentős értéket képviselhetnek.

Azok a mandzsettagombok négyszázezer dollárt érnek, legalábbis abból kiindulva, hogy a pénzes pöcs mennyit csengetett ki értük azon a tavalyi aukción. Na, nem mintha szándékomban állna megerősíteni a nő gyanúját.

– Köszönöm az ajánlatot, de el kell utasítanom.

Kifogástalanul szedett szemöldöke megemelkedik.

– Akkor a háromszorosa?

Elbizonytalanodom. Lehet, hogy kicsiben kezdtem, de mostanra bizonyítottam annyit, hogy egy jól kivitelezett meló után akkora köteg pénz üti a markomat, ami bőven fedezi a megélhetésemet, és még annál is többet. Annak az összegnek a háromszorosát? A legtöbb tolvaj ebben a szakmában egyből ráharapna egy ilyen csalira. Csakhogy ők idióták, hiszen következmények nélkül senki sem vághat át egy olyan fickót, mint Viggo Korsakov.

Ugyanakkor, ha nem jelenek meg ma este az irodájában, a markomban azokkal a gyémántberakásos mandzsettagombokkal, akkor két hónapon belül ez lesz a második kihagyásom. Már így is vékony jégen táncolok.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ki küldött? – Ebben a szituációban minden egy jól előkészített csapdára utal. Ha nem épp egy munka *kellős közepén* lennék, azt hinném, maga Korsakov áll az egész mögött, hogy tesztelje a lojalitásomat.

Sofie tekintete hamiskásan csillog.

– Malachi.

– Sosem hallottam róla. – De biztosan utána fogok kérdezni.

Úgy fürkészi az arcomat, mintha egy tárgy lennék, amit érdemes alaposabb vizsgálatnak alávetnie.

– Az az érzésem, hogy zsenge korodhoz képest nagyon is bölcs vagy. És hűséges. Ezt értékelem.

– Vagy csak ragaszkodom az életemhez – motyogom, miközben belekortyolok az italomba. A koktélt csupán a szerepem kedvéért rendelem, de hamarosan kérek még egyet, hogy legyen mivel lefoglaltnom az izzadt kezeimet.

– Tehát a félelem az, ami hozzá köt. A létfenntartó ösztön.

Az életem legutóbbi évtizede másról sem szólt, mint a létfenntartásról.

Gyászos helyzetem ellenére megszánom ezt a nőt. Bárki legyen is ez a Malachi, feleslegesen küldte ide őt. Lehalkítom a hangom.

– Akkor talán jobban tennéd, ha te is vennél néhány leckét ebben a témában, mert csak úgy dobálózni Korsakov nevével ebben a városban... *Rossz ötlet.*

– *Mais oui*, hisz ő egy veszélyes férfi – legyint a kezével elutasítón, mire a szemem megakad az ujján virító aranygyűrűn.

Az antik felületű karika vaskos és díszes, a kapcsok közé szorított, méretes, fehér kő azonban szikrányit sem csillan. Ha nem ez a nő viselné, talán még azt is elhinném, hogy egy rágógumi-automatából való.

– Hidd el, hogy jobb, ha nem keveredsz bele az ügyeibe. – Talán azt hiszi, hogy a szépsége majd megmenti őt, csakhogy Korsakov olyan gyilkos, aki egyenlő mértékben osztja a halált mindazoknak, akik a birodalmát fenyegetik.

Megint azzal a kutató pillantással mered rám.

– Akkor *te* miért keveredtél bele?

– Mert nincs más választásom – buknak ki belőlem a szavak önkéntelenül. Halkan megszidom magam, amiért ilyen könnyen hagytam